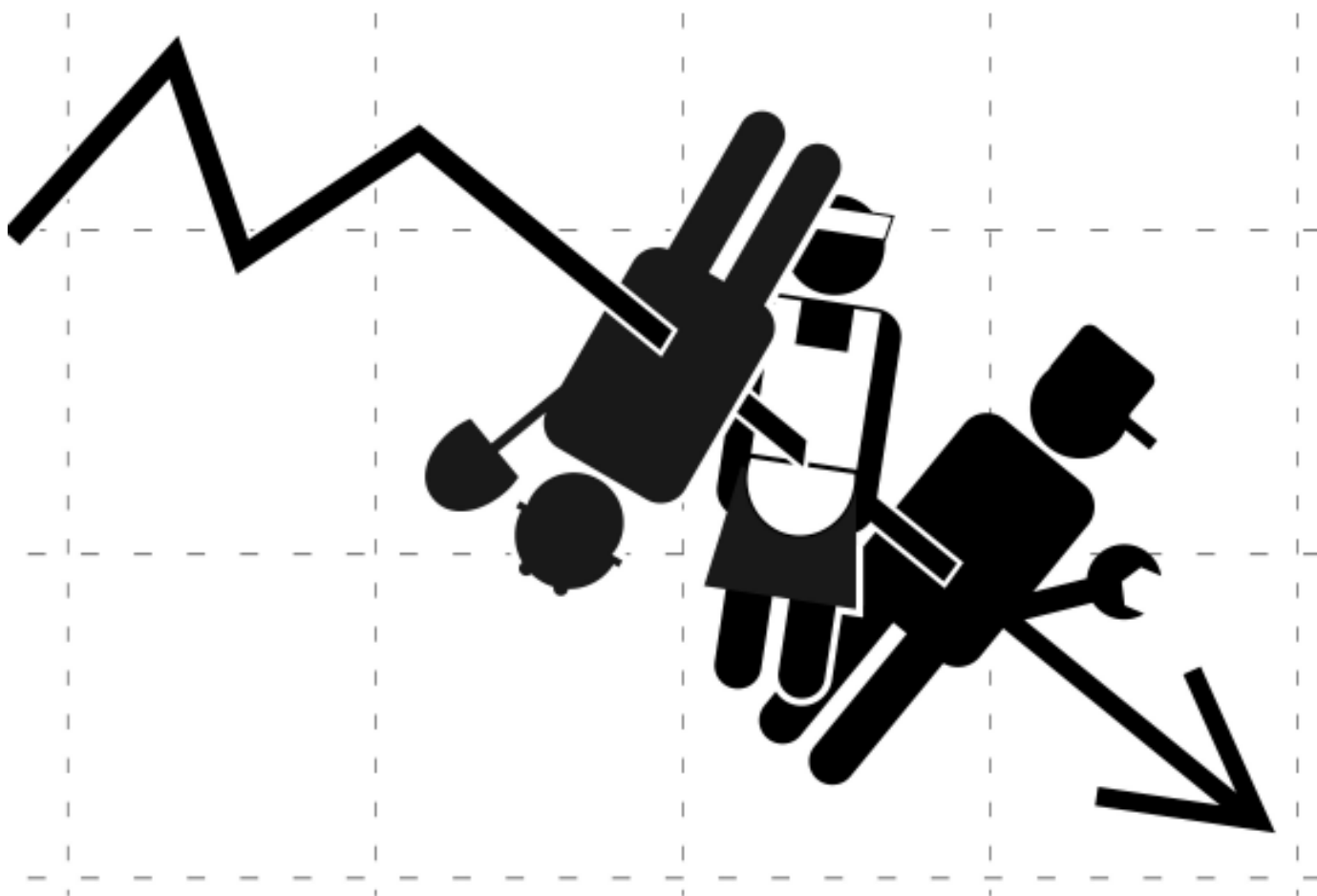

per una sortida obrera a la crisi

nº 84 gener 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Internacional	pàg 10-13
Política:		Un "estat palestí al costat d'Israel?	
Euskadi. Macrojudici	pàg 4	Orient Mitjà: un any més en flames	
Més conill i menys propines	pàg 8-9	Medi	pàg 14-16
Sindical:	pàg 5-7	Cimera de Bali	
Privatització aeroports		Contra el Quart Cinturó	
IV conveni telemàrqueting		Correo Internacional: Carta abierta a Petras.	

Premi a la millor fotografia del món àrab de 2007, a la agència de notícies Siria, per la imatge d'una nena de 7 anys que estudia, asseguda sobre una vorera de Damasc, mentre ven caramels. És del jove fotògraf Kheir Beik.

XMAS IN IRAQ...

Nadal a l'Iraq

- Vesteix de vermell. És un comunista!
- No, mira la seva llarga barba. És un terrorista musulmà.
- És igual. Matem-lo

Per molt que el govern segueix negant els efectes sobre l'economia espanyola de la crisi internacional, els indicadors i els informes d'organismes internacionals l'assenyalen com la més vulnerable. Amb aquest panorama, la ràpida contracció del sector de la construcció de la segona meitat de l'any 2007 anuncia que falta poc per la tempesta. L'automoció torna a presentar plans de reestructuració sense haver acabat el cicle anterior. Cal donar una resposta des dels i les treballadores a aquesta situació i les conseqüències greus que pot tenir sobre nosaltres.

Mentrestant la crisi en el lloc d'origen, els EUA, continua fent senyals de no haver acabat ni de bon tros: l'inici de l'any pels valors industrials a la Borsa de Nova York ha estat el pitjor des de 1932, amb una pèrdua de valor del 3'5% en els tres primers dies, i el banc més important del món, el Citigroup, anuncia acomiadaments per "pal·liar" les pèrdues en el sector immobiliari... La resposta política dels governs i els bancs centrals al fet que els inversors es retinguin de fer córrer el diner per por a perdre'l, no és cap altra que omplir-los les butxaques amb enormes sumes de diners públics perquè segueixin fent les apostes al casino del capital financer... que no pari el joc! A mitjans de desembre es va repetir per enèsima vegada des de l'estiu un altre lliurament massiu de capitals públics cap als mercats. Però les conseqüències d'aquest joc les paguem els i les treballadores, perquè aquests diners, juntament amb els enormes beneficis empresarials, són els responsables de l'augment inflacionista o, dit d'una altra manera, de que el nostre sou es vagi encongint per finançar la seva ruleta.

El Govern i la patronal ens presenten els números vermells de les borses i les caigudes en vendes com a epidèmies naturals contra les quals no es pot fer res, però aquesta trampa que fan seva els partits de l'esquerra institucional i les direccions sindicals de CCOO i UGT no ha d'enganyar els treballadors/es que han vist com tots aquests anys ens presentaven amb orgull beneficis exorbitants els mateixos que mantenien sota de misèria, i ara demanen la comprensió, dient que caldrà que "tots" –és a dir, altre cop nosaltres- ens estremem el cinturó perquè el vaixell –el seu- no naufragui.

Si hi ha producció que no es ven i les necessitats socials no estan cobertes –com amb la vivenda- cal millorar els sous i baixar els preus, i no a la inversa. Retallant els salaris i acceptant mesures de reducció de plantilles i augments de ritmes, només estan defensant els beneficis empresarials, no pas una sortida real a la producció que no es ven, i amb això justificaran més acomiadaments. Així doncs, prou de comprensió sindical a la lògica patronal i del Govern, convicció en la defensa dels i les treballadores, de tots els llocs de treball, del poder de compra dels sous.

Les lluites de la neteja del metro de Madrid o dels autobusos de Barcelona marquen el camí per recuperar la mobilització i la confiança en les nostres pròpies forces. Però hem vist i recollit a Lluita Internacionalista precedents la criminalització creixent contra la lluita obrera. El Govern i el capital saben que s'acosten enfrontaments durs i es prepara amb el llenguatge policial.

Fa falta un pla obrer contra la crisi que comenci pel compromís de defensar tots els llocs de treball i les nostres

condicions de vida (sous, estabilitat laboral...). Cal fer de cada lluita, la lluita de tots i totes, cal impulsar decididament l'organització política i sindical davant de la crisi.

El Govern descarrega la seva pròpia impotència pel fracàs de la negociació amb ETA, de la qual és absolutament responsable perquè no va fer ni els moviments que s'havia permès Aznar. El macrojudici de l'entorn abertzale obre una nova estratègia de guerra en la qual tot l'independentisme basc s'identifica com a terrorista. Ara el Govern anuncia que ja està a punt la il·legalització d'ANV i el PCTV que tantes vegades ha exigint el PP. La lògica de la repressió empeny més i més el PSOE al terreny del PP, encara que Rajoy demani cada cop més i no accepti entrar a un acord. Manifestem la nostra solidaritat amb els presos i les organitzacions amenaçades d'il·legalització o directament dissoltes. Prou repressió contra el poble basc: dret a l'autodeterminació.

Però acabar amb ETA no només era el tema estrella de la legislatura, sinó la punta de l'iceberg d'un objectiu de fons: estabilitzar la monarquia restablint un compromís entre el règim, la burgesia central i les burgesies basca i catalana.

Aznar havia malmès fins un extrem perillós les relacions interburgeses que ni el mateix Franco havia qüestionat. La direcció política de la burgesia basca –mb el lehendakari al capdavant– s'exposava a acabar davant dels tribunals, mentre les maniobres del Govern amenaçaven de deslocalitzar les joies de la corona basca (BBVA i Iberdrola) cap a Madrid. Sonaven les alarmes i un sector encapçalat per Arzalluz cridava a sometent. Per la seva banda, la burgesia catalana exigia més garanties i s'apuntava a la reforma dels estatuts d'autonomia per aconseguir-les. El PSOE arribava a la Moncloa amb l'objectiu de restablir els equilibris

interburgesos, base de l'estabilitat monàrquica. Però a les dificultats internes del propi PSOE, amb sectors clarament identificats amb el centralisme espanyolista, se n'han afegit d'altres que provenen d'àmbits que seguien en mans del PP, com la majoria de la judicatura. En el marc de les reformes estatutàries calia trobar aquest acord, però és tan inestable amb la burgesia catalana i inexistent amb la basca, que tota l'operació amenaça d'embarrancar. Si el text de l'Estatut de Catalunya ja retallat al Parlament Català i novament retallat al Parlament central és un cop més retallat en el Constitucional, les conseqüències poden apuntar directament a la Corona. La impossibilitat de trobar un punt de trobada entre les aspiracions nacionals i la Monarquia es posarà blanc sobre negre.

Ara, el PSOE, en clau d'aritmètica parlamentària, anuncia que si guanya les eleccions cercarà un acord amb PNB i CiU per formar la nova majoria. Pot ser que, per dalt, CiU i PNB s'avinguin a comerciar amb vots i favors, però pels i les catalanes i basques, les promeses electorals renovades i els compromisos sonen a farsa electoral.

Per molt que el govern segueix negant els efectes sobre l'economia espanyola de la crisi internacional, els indicadors i els informes d'organismes internacionals l'assenyalen com la més vulnerable.

9 de gener de 2008

Euskadi. Sentència macrosumari 18/98

El "dret penal de l'enemic"

La recent sentència dictada en el sumari 18/89 representa un abans i un després en la política antiterrorista però també en la configuració de l'actual Estat de dret. En primer lloc, perquè la condemna suposa un recolzament a la "tesi del complot" (del tipus "tot és ETA") confeccionada pel jutge Baltasar Garzón. Per ser considerat membre o col·laborador d'ETA era necessari, fins ara, tenir relació directa amb l'organització armada. No obstant això, després de la sentència resulta suficient que les accions polítiques o socials es considerin "ajuda" als fins d'ETA (sobirania per al País Basc) perquè aquestes siguin definides com a delictes terroristes. Per tant, des

En segon lloc, perquè la sentència patentitza la victòria del populisme justicialista com a nova modalitat inquisitiva: la hipertròfia de l'acció judicial sobrecarregada de valors morals i polítics, en què el terreny judicial es converteix en el de la prolongació de la lluita política per altres mitjans. Mai abans com ara la vida política havia

objectius, i no els mitjans, són el que es penalitza –cosa que significa convertir fatalment l'independentisme basc en terrorista– es consolida un Dret Penal d'autor que persegueix ideologies en comptes de fets. Òbviament la sentència no constitueix cap episodi aïllat. S'emmarca en una estratègia, més global i de llarga durada, de criminalització de l'exercici del dret d'opinió, reunió, manifestació, entre d'altres, d'un sector important de la societat basca. Avui en dia, posar un cartell a favor dels presos bascos o realitzar una manifestació contra l'especulació a Euskadi pot arribar a ser considerada una activitat no només il·legal sinó també delictiva. Aquesta situació d'exclusió política resulta més greu quan aquests ciutadans també són expulsats del joc institucional mitjançant l'aplicació de la llei de partits.

Per tant, a hores d'ara, i en nom de la lluita antiterrorista, molts ciutadans bascos no poden expressar-se ni al carrer ni a les urnes. Aquesta liquidació política i electoral d'una minoria social, juntament amb la recent sentència, comporten una profunda mutació del nucli central de les garanties democràtiques de l'Estat de dret, desbaratat per un dret penal de l'enemic propi dels escenaris marcial de "no dret" o de dret "de guerra" -com a Palestina o Guantánamo- que sorgeixen en el nou context de guerra global permanent.

Jaume Asens, advocat i Gerardo Pisarello, professor de dret constitucional a la UB

d'aquesta perspectiva judicial, ETA ja no és una organització armada, sinó també el conjunt de les organitzacions abertzales. Es tracta d'un dels exemples més greus dels efectes extensius de l'aplicació del concepte de terrorisme sobre la dissidència política. Una figura penal que a manera de "calaix de sastre", pot arribar a afectar individus i organitzacions com la Fundació Josemi Zumalabe amb un llarg recorregut històric pacifista, antimilitarista i per la no-violència.

quedat tan plenament supeditada a l'àmbit judicial, en un context en el qual l'Audiència Nacional o el Tribunal Constitucional es transmuten en actors polítics més decisius que els propis Parlaments.

En tercer lloc, perquè la sentència també significa la victòria de la lògica d'excepció pròpia d'una justícia "en temps de guerra", on concorren responsabilitats penals difuses i col·lectives, absolutament incompatible amb un sistema democràtic. Quan els

Crònica d'una privatització anunciada (II)

Com vàiem el desembre (LI 83), la majoria de les diferències que hi ha en el 'debat' mediàtic sobre la privatització d'AENA i dels aeroports afecten l'abast, els ritmes i l'entrada del capital privat - quant i quin- en la gestió directa dels aeroports i infraestructures aeronàutiques que generen beneficis. Es parla ben poc d'altres aspectes. En aquest debat, a més del govern, els partits polítics i els representants empresarials, també hi participen les organitzacions sindicals. I, en un sector en què estan tan delimitades les diferències professionals -autèntiques barreres en alguns casos (controladors, pilots)-, ho fan tant els sindicats corporatius com els de classe. Uns llancen advertiments i avisos, els altres prenen postures generals contra la privatització, però la majoria accepten com a inevitable, per bé i per mal, l'entrada del capital privat en, com a mínim, 'el nou model de gestió aeroportuària'. I el silenci dels que callen no deixa de ser igual de significatiu.

El Projecte de llei de seguretat aèria

Immediatament abans de les eleccions que van dur Zapatero al govern, en una carta a l'aleshores ministre de Foment Álvarez Cascos, diversos sindicats del sector aeri criticaven un projecte de llei del PP sobre seguretat aèria. El Projecte introduïa la militarització del personal de control aeri i del personal aeronàutic civil en determinades circumstàncies no especificades - llegiu vaga i similars-, i la possibilitat que personal de l'Exèrcit de l'Aire realitzés, en aquestes circumstàncies, funcions del personal civil, en operacions i control de vols. La carta s'oposava també a la privatització de la Inspecció Tècnica de l'Estat a favor d'empreses o corporacions privades, prevista en el projecte. La signaven diversos sindicats: la Unió Sindical de Controladors Aeris (USCA), CCOO del sector aeri, el Sindicat d'Auxiliars de vol (STAVLA), ASETMA (Sindicat de Tècnics de Manteniment d'Aeronaus), FSAI (aleshores Sindicat de Tècnics de Manteniment de Navegació Aèria) i els sindicats de pilots espanyols

SEPLA, l'europeu ECA i el mundial IFALPA. Era la primera vegada que apareixien signant un mateix comunicat sindicats de classe i sindicats corporatius del sector, amb un potencial nou fins aleshores per implicar -malgrat la significativa absència d'UGT i USO i de les plataformes independents d'operacions o bombers- la pràctica totalitat dels estrats i categories laborals de l'aviació, tant d'AENA com de les principals companyies aèries.

La carta a què ens referim coincidia amb una convocatòria de vaga de diversos dies dels controladors aeris, que no va arribar a celebrar-se davant de la paralització del projecte i la crisi política que va acabar amb el govern d'Aznar a les eleccions del 2003. Els sindicats signants van seguir cadascú pel seu compte, i no hi ha

hagut fins ara, que se sàpiga, cap intent de continuar aquella unitat sindical puntual. La falta d'un criteri unitari per defensar els interessos dels treballadors i treballadores aeronàutics va tenir el punt culminant en la 'contravaga' propagandística que van protagonitzar en diversos aeroports delegats de CCOO i UGT durant l'última vaga de pilots d'Iberia -just abans que els treballadors i treballadores del handling es veiessin abandonats a la seva sort en la crisi de l'aeroport del Prat.

AENA: cadascú per ell, i la privatització contra tots

UGT primer, CCOO després, i finalment USO, s'han entrevistat amb representants de l'empresa que assegurin no hi haurà canvis en el model de gestió fins després de les eleccions, i que aquests canvis no afectaran les condicions dels treballadors de la plantilla actual. En un comunicat conjunt, UGT, CCOO i USO demanen participar en les negociacions sobre el nou model de gestió de l'empresa, plantejant que es mantingui la xarxa aeroportuària tal com és -en la qual els beneficis dels grans aeroports serveixen per mantenir als aeroports més petits-, i la defensa de les condicions laborals de la plantilla. Esmenten el problema dels contractes per obra i servei, que han proliferat en els últims anys a causa de la política de l'empresa cap a les noves contractacions de personal, com un problema per solucionar abans dels possibles canvis, i apunten cap un Conveni del sector aeri que mantingui les condicions actuals sigui quin sigui

el model de gestió.

La navegació aèria, la Confederació Sindical de Professionals Aeronàutics (CSPA, fusió de l'antic FSAI de manteniment amb personal d'operacions), continua defensant la seva vella postura de conveni propi de navegació aèria, adoptant una postura inhibidora -quan no favorable- a la privatització d'AENA. Aquest sindicat ha defensat des dels seus orígens la separació d'aeroports i centres de navegació, propagant la idea que els treballadors i treballadores de navegació aèria podran obtenir més avantatges si es descarreguen del 'llast' dels aeroports. Indirectament, prenen com a model de referència els controladors aeris, amb conveni propi i condicions salarials i laborals molt superiors.

El sindicat dels controladors, USCA, per la seva banda, intenta mantenir-se al marge de la polèmica (a la seva revista no han publicat un sol article referent a això), i es troba en la negociació del segon conveni AENA-controladors. Alguns sectors d'aquest sindicat es mantenen vigilants, com va poder comprovar-se l'estiu passat, quan la majoria dels afiliats va rebutjar en la votació per centres un acord que incloïa, entre altres coses, una reducció del nombre de controladors ajudants i una prolongació d'hores de treball molt ben pagada.

Que no hi ha cap altra alternativa?

Les declaracions generals sobre, no pas contra, la privatització, que pretenen 'limitar' el seu abast pel simple fet de participar en les negociacions, i les expectatives innocents que maliciosament es fomenten entre segments de la plantilla, que, suposadament, es beneficiaran (o no seran perjudicats) per la privatització -tinguin o no conveni propi-, contribueixen a dividir el personal en un moment que, com quan es va presentar el Projecte de Llei de seguretat aèria, cal estar més units que mai.

S'ha de fer un pas més i sortir de la lògica de la privatització per veure altres opcions. Defensar el servei que presta AENA com un servei públic és defensar-lo com un servei que la societat proveeix, al mateix nivell que la sanitat, l'educació, o els serveis municipals, com a part del salari indirecte que tots rebem

en forma de serveis que paguem amb el nostre treball. Una part dels nostres salaris, els impostos, han fet possibles aquests serveis durant anys. I això és el que està en joc quan es parla de privatitzacions. A més de les condicions de treball dels treballadors i treballadores afectats directament, es ven a baix preu el fruit de molts anys de treball, seus i de tots els altres.

Per descomptat que hi ha moltes coses per canviar en el model de gestió aeronàutic, i no només d'AENA. Però no cap a un model on alguns es beneficiaran en exclusiva del que pertany a tots. Mantenir el caràcter públic i solidari dels serveis aeronàutics només és possible si la propietat d'aquests serveis és estatal i la gestió controlada pels i les treballadores

públiques.

La privatització no és inevitable, com tampoc ho era la Llei de seguretat aèria. En el moment actual és més necessària que mai la participació dels treballadors i treballadores en el debat sobre la privatització dels aeroports i d'AENA. És necessària una forta campanya de discussió entre tots els col·lectius que forci la unitat de totes les organitzacions sindicals per enfrontar-nos units a la privatització i les seves conseqüències. I és feina de les organitzacions sindicals realitzar-la honesta i obertament. El que està en joc ens pertany a tots i totes, però pot deixar de pertànyer-nos si no fem res per impedir-ho.

Luca, afiliat a CGT

Argentina

Biblioteca obrera de Fasinpat

Sis anys després del començament de la lluita de Zanon sota Gestió Obrera i en el marc de la lluita per l'expropiació i estatització sota control obrer de la fàbrica, inaugurarem un nou espai físic per al funcionament d'una biblioteca. Engregar la biblioteca farà possible tant la transmissió interna de coneixements tècnic-productius com la construcció de coneixement en matèria ideològica, política i cultura, obre la possibilitat de generar un arxiu històric, tant bibliogràfic com audiovisual de la lluita ceramista i del moviment obrer en general. Per això a partir del dia 22 de desembre, els obrers i obreres ceramistes, les seves famílies i la comunitat tindran a la seva disposició un nou espai sòcio-cultural per enfortir la lluita diària de la classe obrera. Convidem tota la comunitat i les organitzacions de la regió a la inauguració de la biblioteca obrera Fasinpat aquest dissabte 22 de desembre, a les 20 hores a la fàbrica. Projectió de vídeos, mostra de fotografies, presentació de murals i músics convidats: Ruido explícito, La Porfiada Postalín. La seguretat la fem entre tots.

Neuquén (Argentina) 22/12/07

Signat el IV Conveni de Telemàrqueting

Precarietat i salaris de misèria

Després d'un any de negociació s'ha signat el IV conveni del telemàrqueting. Aquest conveni està marcat per la passivitat dels sindicats majoritaris CCOO i UGT, que donen continuïtat a la precarietat i els salaris de misèria.

La majoria de les empreses del sector provenen de l'externalització de l'atenció telefònica de les grans empreses (Telefónica, Sogecable, banca...) o es creen perquè elles subcontracten aquest servei. Darrera dels contractes s'amaguen fraus de llei en la contractació, cessió il·legal de treballadors/es, prestamisme laboral i un llarg etcètera d'irregularitats i trampes.

CCOO i UGT, a l'hora d'elaborar les seves plataformes, sempre parlen de la dificultat que hi ha perquè és un sector nou en el qual només duem quatre convenis, per la duresa de la patronal i per l'amenaça constant de deslocalitzacions. Efectivament, es tracta d'un sector nou, perquè les direccions d'aquests sindicats van renunciar a lluitar contra les externalitzacions. A més, van silenciar la reivindicació que se'ns aplicés el conveni de l'empresa matriu i no van denunciar la cessió il·legal de treballadores i treballadors.

Atenent a les necessitats de la patronal per consolidar el sector, CCOO i UGT van signar el primer conveni del telemàrqueting. Cap treballador se'n va assabentar, es va gestar als despatxos, sense publicitat. I així va resultar, un conveni precari en condicions laborals i en salari: un 70% amb contractes temporals, s'acceptava l'acomiadament dels i les treballadores d'obra i servei sense acabar l'obra (només que la patronal digui que ha baixat el volum de trucades), no hi ha subrogació al 100%... A aquestes condicions s'afegeix que la majoria dels treballadors tenen contracte a temps parcial, i aquests sindicats no es van preocupar de posar cap límit a aquest tipus de contractació.

Durant el II i III convenis es van

convocar vagues i mobilitzacions que els i les treballadores del sector van secundar majoritàriament, però les direccions d'aquests sindicats van traïr-los sense cap escrúpol, perquè acabaven, reunint-se en secret amb la patronal, per frenar les mobilitzacions i signar convenis que no milloraven en res les condicions del sector. Així la patronal del sector incrementava els seus beneficis un 25,7% el 2004, 24,3% el 2005 i 10,4% el 2006.

El IV conveni estava marcat per l'amenaça patronal de les deslocalitzacions. Davant d'això, la resposta de CCOO i UGT sempre és: "no s'hi pot fer res, són inevitables". No és cert, cal tenir un pla contra els tancaments i les deslocalitzacions, amb plans de viabilitat alternatius i no el que fan aquests sindicats amb les seves mesures "no traumàtiques", amb les quals acaben acceptant que canviïn els del llocs de treball dels que han acomiadat, prejubilat o indemnitzat per ocupació precària i més barata. Cal elaborar plans per crear un moviment social que forci l'Estat a pressionar les empreses i multinacionals contra les deslocalitzacions.

Però per fer-ho s'ha de comptar amb els i les treballadores, ben al contrari del que la direcció d'aquests sindicats es planteja, perquè la seva política actual és la d'aplicar els anomenats Acords Interconfederals, en els quals la patronal, el govern i els sindicats majoritaris pacten contenció salarial i augment de la precarietat.

Aquest IV conveni és producte de la política de CCOO i UGT, que pacten només la pujada salarial de l'IPC + 0,25% i deixen sense resoldre els temes principals. Els i les treballadores del sector no volen aquest conveni i així els ho han dit als delegats de CCOO i UGT.

CGT va convocar, durant el període de negociació, una aturada de dues hores per intentar posar fi a la paràlisi, enfrontar-nos a les propostes de la patronal

que pretenien incloure al conveni l'acomiadament de treballadors fixos, i pressionar els sindicats majoritaris. Va seguir l'aturada, tot i que només la convocava CGT que té la representació del 10% del sector, per més del 50% dels i les treballadores, entre elles afiliades i delegades dels sindicats majoritaris, cosa que demostra que si hi hagués hagut una convocatòria unitària es podria haver aconseguit una vegada més una resposta majoritària dels i les treballadores del sector en defensa d'un conveni digne i contra les deslocalitzacions.

Després de la signatura del IV conveni, CGT ha convocat una vaga de 24 hores contra les deslocalitzacions. Tot i que ens sembla correcte convocar ara, la convocatòria ha estat precipitada perquè hauria d'haver estat precedida per assemblees de treballadors i treballadores que elaboressin un pla de lluita i de mobilització del sector. Al mateix temps hauríem de coordinar-nos amb les seccions sindicals de les empreses matrius per respondre unificadament. Altra vegada, els i les delegades i afiliades dels sindicats majoritaris han secundat aquesta mobilització. Això ens duu a la conclusió que, encara que petits, si fem plans coherents i comptem amb la participació dels i les treballadores, podem tenir capacitat de mobilitzar per aconseguir les nostres reivindicacions.

Raquel. CGT Madrid

Més conill i meny

La crisi econòmica està atrapant Zapatero i Solbes abans de les eleccions, però això no és el que és important, el que és important és que la crisi ens està atrapant a nosaltres, els treballadors i treballadores. No hem participat en els beneficis anteriors, però si no ens organitzem, en pagarem les pèrdues en forma de pobresa, atur, desnonaments, i si arribem als nivells dels EUA, la fam. Per una part de nosaltres, els treballadors i treballadores arribats d'altres països, fins i tot es prepara una llei recolzada per CA, PP, PNB i CIU, de mesures contra sense papers (vegeu l'article a la pàgina 10 del LI 82): impedir l'accés a la sanitat i l'escolarització de menors, eliminar el permís per arrelament, possibilitar la permanència fins a 70 dies als centres d'internament, passar d'1 a 3 anys de matrimoni amb un /a autòcton/a per sol·licitar els papers...

Els salaris

Les dades bàsiques per entendre on estem es defineixen per un salari mínim interprofessional que l'1 de gener de 2008 ha arribat als 600 euros, una pensió mitjana de 700 euros (més de la meitat de les pensions no arriben al salari mínim),

Salaris (2005)

Acumulat d'assalariats	Total assalariats	Salari mitjà anual (euros)
18%	3.231.870	1.544
29%	2.144.847	5.381
41%	2.211.402	9.005
57%	2.824.028	2.605
69%	1.188.378	15.990
76%	1.410.509	19.620
82%	1.035.067	23.288
86%	808.753	26.879
90%	638.764	30.462
92%	479.923	33.962
98%	936.405	42.778
99%	263.292	61.183
100%	186.631	5.737
	18.359.869	

Font: INE

una especulació amb béns i serveis bàsics com l'alimentació, l'habitatge, i un sector públic poc desenvolupat afectat per la política neoliberal de la totalitat dels partits polítics parlamentaris de desmantellament i privatització.

Les successives reformes laborals, signades o no per CCOO i UGT, més la llei d'estrangeria, la pitjor reforma laboral, han deixat un quadre de salaris com el que s'adjunta.

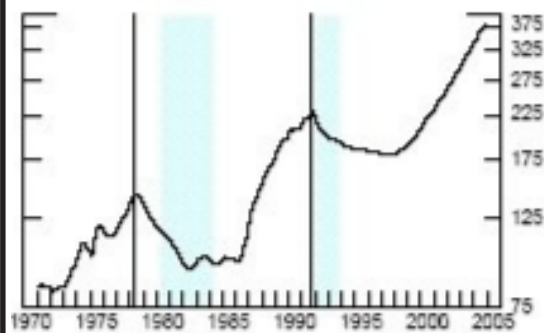
Les dues categories de salari mitjà més baix són ingressos per sota del salari mínim interprofessional de l'època (SMI 2005 = 7.182 euros), que pot ser de treballadors/es a temps parcial o treballadors/es precaris/àries que no han treballat tot l'any. A part, hi ha el més del 20% del PIB d'economia submergida, que d'una banda amaga els molt baixos salaris pagats a immigrants/des sense papers gràcies a la Llei d'estrangeria. A part, hi ha els falsos autònoms, les professions liberals i els empresaris, aquestes dues últimes categories amb un frau fiscal tradicional, declarant ingressos molt inferiors al d'un treballador mitjà.

Els preus

L'avanç de l'IPC interanual pel desembre de 2007 llança un 4,3% (el màxim en 12 anys), quan la previsió era d'un 2%. L'habitatge, després d'haver triplicat el preu en 12 anys (i depèn d'en quines ciutats, molt més), ha començat a baixar, primer la de segona mà i ara la nova, però continua a preus inassolibles. Els lloguers durant aquests anys eren escassos i ara estan pujant de preu (300 euros per una habitació prop de Barcelona). El 2007 el pa ha pujat el 14,1%, la llet el 29,6%, el pollastre el 16,3%, els ous el 9,7%, Pel 2008, les tarifes elèctriques el 3,5%, el gas el 4,7%, el butà el 5,2%, l'aigua a Madrid el

4,8%, les Rodalies de RENFE el 4,5%. L'Euribor ha arribat al 4,79% (el màxim des del 2000). La hipoteca mitjana és de 170.000 euros (944 euros al mes en 30 anys, 11.328 euros anuals). Però a Madrid és de 258.000 euros (1.433 euros al mes en 30 anys, 17.196 euros anuals). El pagament d'una hipoteca a 30 anys a interès variable ha tingut una pujada el 2007 de l'11% en la quota mensual. Cal observar la incidència

Preu vivenda. E.Espanyol 1970-2005

base 1985=100 Font Reserva Federal EEUU

d'aquestes hipoteques en els salaris baixos del quadre, en els casos de famílies monoparentals o en les que hi ha un sol sou. Les noves hipoteques, amb les condicions de no superar el 30% del salari ni el 80% de la taxació del pis, fan inviable comprar a una família treballadora. Per un pis de 180.000 euros, la família hauria de tenir estalviats 54.000 euros (incloses les despeses de compra) i sumar uns salaris anuals nets de com a mínim 31.666 euros.

IPC: una falsedat

Hi ha diverses crítiques per fer a l'IPC. La primera és que un índex d'aquest tipus té validesa quan el ventall de rendes és estret (poca diferència entre les rendes inferiors i les superiors, com en els països nòrdics) i/o hi ha un sòlid coixí de serveis públics de qualitat (sanitat, ensenyament, pensions, habitatge...) que esmorteïxen aquestes diferències i fan

s propines

d'assegurança davant les diferències de classe, salut, capacitat, edat... La raó és que el pes relatiu de les despeses dels productes i serveis bàsics d'una família amb ingressos baixos és molt més gran que en una altra família amb ingressos alts.

La segona crítica és que la composició de la cistella que defineix l'IPC (formada per 400 productes i serveis) no considera la compra d'habitatge, decisió de comprar a què es veuen abocades moltes famílies treballadores per la inexistència de lloguer públic o privat assequible. A l'IPC hi figura el lloguer. Els increments en els preus de l'habitatge durant més de 10 anys han estat superiors a dos dígits.

Com es calcula l'IPC

(En percentatges)

General	100,00
Aliments i begudes no alcoh.	22,05
Begudes alcoh. i tabac	2,82
Vestit i calçat	9,03
Habitatge	10,36
Llar	6,15
Medicina	2,82
Transport	14,88
Comunicacions	3,58
Oci i cultura	7,12
Ensenyament	1,60
Hotels, cafès y restaurants	11,55
Altres béns i serveis	8,02

L'Acord Interconfederal de sindicats i patronal

Solbes, que aconsella més conill i menys propines -ell que té un salari de 83.936 euros anuals, a part de dietes i després sou d'exministre-, també aconsella congelació salarial. El preu de l'habitatge es va triplicar en 12 anys, es va duplicar la inflació de 2007 respecte la previsió, el govern no ha activat mesures contra la inflació, i la seva gran solució és congelar els salaris.

CCOO, UGT i les patronals CEOE i CEPYME van signar el desembre una pròrroga de l'Acord Interconfederal, que bàsicament

“modera” els salaris, o sigui els abaixa. CCOO i UGT s'omplen la boca dient que cal canviar de model productiu i fugir d'un amb salaris baixos, però un any darrera l'altre acorden amb la patronal abaixar els sous. La forma de fer-ho és pujar cada any la “previsió” de l'IPC, que sempre és un 2%, i a principi de l'any següent pagar la resta fins a l'IPC a què s'ha arribat als treballadors que no hagin acomiadat. Als pensionistes també se'ls aplica aquest model.

A part que els treballadors precaris o fixos acomiadats abans de la aplicació de la clàusula ja mai no veuen aquest 2,3% (a 2007), a part que l'IPC és fals i inferior a la pujada real, a més els treballadors i els pensionistes fan un préstec a la patronal i al govern amb interès 0 per una quantia del 2,3% (el 2007) de les pensiones i els salaris per un temps mitjà de 6 mesos, quan ells estan endeutats amb interessos que van del 5,3% de les hipoteques fins al 20% de les targetes de crèdit.

El moviment obrer ja va solucionar aquests càlculs fa anys amb l'augment de l'IPC de l'any anterior més alguns punts per compensar la falsedat de l'índex. Però en l'actualitat, la pèrdua de poder adquisitiu és d'una magnitud tan gran que hauria de començar-se per un salari mínim de 1.500 euros i l'augment dels serveis públics, inclòs l'habitatge públic.

El govern i les autoritats monetàries

Zapatero i Solbes neguen la crisi. Han fet uns pressupostos amb 3 hipòtesis no creïbles pel 2008: el creixement del PIB del 3,4%, la previsió d'inflació del 2% i el preu del petroli de 74 dòlars el barril. El petroli ha arribat a 100 dòlars el barril el 2 de gener de 2008. La inflació de 2007 ha estat del 4,3%, i les aturades en la construcció i l'automòbil, veurem com acaben. En les tres legislatures que ha durat el boom de la construcció, 2 del PP i una del PSOE, els successius

governos no han posat límit a l'escalada de preus, sinó que han donat per bo el model de Gil a Marbella de participar en els beneficis de l'especulació.

Què pot passar ho podem veure en dues de les economies més fortes del planeta: el Japó i els EUA. El Japó va punxar la bombolla immobiliària el 1990, i 17 anys després encara no s'ha recuperat. Als EUA va punxar a principis de 2006 i 2 anys després estem dient que hi ha en curs un milió de desnonaments i se'n preveu un milió més entre 2008 i 2009. Bush ha presentat dos plans de suposada ajuda als afectats. El primer n'afectava poc més del 10%, i el segon ja es veurà, perquè una de les condicions és no estar endarrerit en els pagaments. Sembla més un pla per alguns dels seus votants, perquè el 57% dels desnonaments no són d'hipoteques subprime.

En tot cas, es tracta també d'una cobertura per la política real, que és una altra. Menys d'una setmana després d'anunciar-se aquest segon pla es va anunciar la coordinació dels principals bancs centrals (dels EUA i Europeu inclosos) per salvar els grans bancs privats que en la pràctica estan en fallida. Aquest anunci va ser l'acceptació mundial per als mitjans de comunicació que estem en una crisi econòmica, i per qui ho entengués, que se socialitzaran les pèrdues dels bancs, sigui amb diners públics dels impostos, sigui amb diners ficticis creats del no-res que apujaran la inflació i que es pretén que paguin els treballadors i treballadores no arribant a fi de mes.

No hi ha sortida individual

Nosaltres, els treballadors i treballadores, en els propers anys, tindrem problemes i la temptació de resoldre'ls de manera individual. És el que recomana Solbes: més conill i menys propines o intentar aconseguir un salari com el seu. Però, com s'ha intentat reflectir aquí, la majoria de qüestions són col·lectives i solament tenen solució col·lectiva. La via és organitzar-se en els treballs per lluitar pel salari, les condicions i els llocs de treball, donar suport a les lluites que hi ha, perquè el seu èxit facilitarà el nostre. Les seccions sindicals hem de preparar-nos ja per aquest canvi de cicle.

Un estat palestí al costat d'Israel?

“Israelians i palestins decideixen a Annapolis relançar el procés de pau”. Aquest era el titular del passat 26 de novembre, sobre l'inici de la conferència en què Israel, l'Autoritat Palestina, 16 règims àrabs i els representants de la UE corrien a aplicar amb bona lletra els dictats de Bush. L'enèssima trobada internacional (més d'un quart de segle després de la Conferència de Madrid que va donar lloc als acords d'Oslo) en què es parla de posar les bases per a la creació d'un estat palestí al costat d'Israel. Però el titular s'escribia aquesta vegada amb lletra petita, perquè aquesta utopia ja no té cap credibilitat.

La manifestació de Ramallah contra la cimera d'Annapolis del passat 28 de novembre va ser durament reprimida per la policia palestina.

“En la promoció de la meta de dos estats, Israel i Palestina, que visquin junts en pau i seguretat, acordem la posada en marxa immediata de negociacions bilaterals de bona fe, a fi de concloure un tractat de pau que resolgui tots els temes pendents, inclosos, els assumptes centrals sense excepció, segons el que s'especifica en acords anteriors”, diu el text pactat a Annapolis. I per si faltava més retòrica buida, es fa referència explícita al compliment del “Full de ruta”, el pla que Bush va promoure uns dies després de començar la invasió de l'Iraq, el 2003, pla en què les dues parts es comprometen a “complir amb les seves respectives obligacions”. N'hi ha prou amb recordar que per la part palestina Abbas es compromet a “confrontar el terrorisme i la incitació al terrorisme” per garantir la seguretat d'Israel, política que avui es tradueix amb el bloqueig criminal que enfonsa Gaza en la pobresa. Mentre que Olmert hauria d'acceptar el desmantellament dels punts de control militar en els territoris ocupats palestins (condició que el seu ministre de defensa, Ehud Barak va desmentir dos dies després d'Annapolis) i aturar l'expansió de les colònies (però a finals de desembre es va anunciar que el pressupost d'Israel de 2008 inclou la construcció de 250 vivendes a l'assentament de Maaleh Adoumim-Cisjordània, 307 a Abu Gnaem i 500 a Mar Homa- Jerusalem Est). Només el mes passat, 68 palestins

van ser assassinats i 450 detinguts per l'exèrcit israelià. I parlen de pau...

Si el contingut de l'acord ja és prou caduc, no cal oblidar qui és l'interlocutor palestí. Abbas, president de l'ANP va participar a la conferència sense el suport del parlament palestí (el seu govern boicoteja a Hamàs, que té la majoria de la cambra, y una tercera part dels diputats estan empresonats a Israel), sense l'autorització del Comitè Executiu de l'Organització per l'Alliberament de Palestina i sense ni tan sols el vist-i-plau de la direcció del seu propi partit, Al Fatah, que no es va reunir per prendre una decisió. Un president palestí que es nega a dialogar amb Hamàs, però no té cap problema per seure a una taula amb els representants d'un estat que cada dia assassina indiscriminadament el seu poble, assetja les seves ciutats, fa detencions massives i sotmet a la fam un milió i mig de palestins a Gaza. L'aïllament d'Abbas es va veure el mateix dia de la conferència, quan els cossos de seguretat de l'ANP van reprimir fortament les mobilitzacions anti-Annapolis que es van organitzar a les principals ciutats de Cisjordània (Ramallah, Jenin, Tulkarem, Naplusa, Hebrón...), amb el resultat d'un mort, 50 ferits i 300 detinguts. Els manifestants cantaven consignes com “Abbas, abbas, no renunciarem al dret al retorn dels refugiats a canvi de diners” o “Abbas, traïdor”. A Gaza, la manifestació va reunir desenes de

milers de persones, i Hamàs va aprofitar l'ocasió per recordar que no reconeix l'estat d'Israel. El paper d'Abbas a Annapolis només va ratificar que és un titella en mans de l'imperialisme i d'Israel, per fer la feina bruta reprimint l'oposició interna.

Gaza

A Gaza, la tensió segueix creixent. El bloqueig fa la situació cada dia més insostenible. Més de 800 malalts crítics esperen l'autorització d'Israel per rebre tractament mèdic i els seus familiars son sotmesos a coacció per part del GSS (serveis secrets israelians, “shabac”) per convertir-se en informants a canvi del permís, segons denuncia l'ONG israeliana “Metges pels Drets Humans”. La fam i la misèria, que Israel utilitza impunement amb la complicitat dels EUA, la UE, l'ONU i Rússia (que recolzen un bloqueig imposat pel resultat d'unes eleccions al cap i a la fi democràtiques) s'escampen en una gran presó a cel obert, és una olla a pressió i Hamàs, acorralat, respon intentant mantenir el control a qualsevol preu. Així la prohibició de manifestacions que va acabar amb l'atac a la manifestació de Fatah per l'aniversari de la mort d'Arafat: la convocatòria era clara provocació, i Hamàs hi va caure de quatre peus atacant una mobilització de masses. Però aquest episodi va tenir molt més ressò que el fet que Fatah prohibís la manifestació a

Cisjordània del 14 de Desembre, aniversari de l'establiment de Hamàs en aquest territori, i que la reprimís amb les armes lliurades pels EUA a mans d'Abbas.

L'enfrontament entre Hamàs i Fatah no és una guerra civil entre faccions, sinó el resultat de la política de "divideix i venceràs" de l'imperialisme i Israel, que s'ha comprat un sector de la direcció de Fatah per servir als seus interessos.

Un o dos estats?

Al si de les organitzacions palestines ha sorgit un nou/vell debat sobre el programa polític, discussió que ha guanyat ressò amb Annàpolis. Cal defensar un estat palestí al costat d'Israel? Un sector de la direcció palestina (i de l'esquerra israeliana) comença a respondre que no (1). El primer argument és que ja fa més de vint anys que s'intenta arribar a la solució dels dos estats, i que això ni ha portat cap solució per als pobles ni tan sols ha permès obrir un procés per apropar-la. S'afegeix que ignora la realitat política existent sobre el terreny, que deixa sense esperança els àrabs que viuen dins d'Israel com a ciutadans de segona, i que nega el legítim dret de retorn dels refugiats que van ser expulsats per la força el 1948 amb la constitució de l'Estat d'Israel, i els que s'han hagut d'exiliar en aquests 60 anys com a conseqüència de l'ocupació. La realitat és que la ficció política d'una solució de dos estats només ha servit per preservar l'hegemonia colonial d'Israel. Però més significativa sembla una tercera idea: "presumeix una falsa paritat de poder i pretensions morals entre el poble colonitzat i ocupat, per un costat, i l'Estat colonitzador i l'ocupant militar per l'altre".

Israel és un estat racista, producte artificial del colonialisme i la seva raó de ser és el seu paper de portaavions armat de l'imperialisme en un territori de tant valor estratègic com l'Orient Mitjà. Però si acabar amb un estat com aquest a Sudàfrica era una victòria dels drets humans i la democràcia, en aquest cas, es considera que aquest argument és una violació d'un dret sagrat a la supremacia ètnico-religiosa, que es presenta sota l'eufemisme del "dret d'Israel a existir com a Estat jueu". ¿Quin dret té a existir un estat resultant

(passa a la pàgina següent)

Última hora

Companys de LI a Gaza malgrat el bloqueig

Dos companys de Lluita Internacionalista van viatjar a Gaza el passat 3 de Gener. Tot i que comptaven amb tots els permisos oficials les autoritats militars israelianes els van impedir entrar a la franja. Reproduïm la nota de premsa que vam fer pública aquell mateix dia. Finalment, els companys van poder creuar el lloc fronterer d'Eretz quatre dies més tard i només van poder passar 24 hores a Gaza. El proper número de LI recollirà un article sobre la visita.

Avui 3 de gener dos companys representants de la campanya "Trenquem el bloqueig de Gaza" han estat aturats al pas fronterer d'Eretz, entre Gaza i Israel. Les autoritats militars israelianes els han impedit l'entrada al país, tot i que la visita havia estat autoritzada pels responsables militars del pas el dia abans, prèvia tramitació de tota la documentació oficial a través de l'Oficina Tècnica de Cooperació del Consolat d'Espanya a Jerusalem.

La visita dels companys s'inscriu en el marc de col·laboració amb el "Centre Palestí de Recursos Laborals de Gaza" per donar continuïtat al projecte de reforçar el moviment sindical palestí i l'ajut a la societat civil en el marc de la solidaritat internacional. Aquest projecte es va iniciar el passat mes de maig amb una vistia a Gaza de 22 sindicalistes de Catalunya i d'arreu de l'estat espanyol a Gaza per participar a les mobilitzacions del Dia Internacional dels Treballadors.

Denunciem la negativa a l'entrada dels companys catalans a Gaza en el pas d'Eretz per l'impediment dels militars israelians sense donar cap raó i sense fer cap cas de tots els tràmits fets a les instàncies corresponents. Segons el Dret Internacional, les autoritats israelianes no poden impedir l'entrada a Gaza de delegacions Internacionals.

Des de Catalunya volem denunciar el bloqueig que està rebent la població palestina a Gaza. La negativa a l'entrada de la delegació catalana és una mostra més d'aquest bloqueig polític i econòmic ferotge, que enfonsa en la fam i la desesperació el milió i mig de Palestins que viuen a la franja. Cal reaccionar davant aquests fets demanant la solidaritat amb el poble palestí i la fi immediata del bloqueig.

Un any més

de la usurpació de terres per la força armada del colonialisme, que avui segueix aplicant un genocidi sistemàtic i és una amenaça constant per tots els seus veïns? L'únic "dret" aquí és el que ve de la força. Com es pot demanar als palestins que busquin la manera de "conviure en pau al costat" d'aquest estat, en un territori format per bantustans?. Era el mateix que durant dècades es va demanar al Congrés Nacional Africà, i que la població negra de Sudàfrica va rebutjar no acceptant viure en "ghettos" al costat d'un règim d'apartheid.

No cal ni dir que aquesta reflexió és per l'Estat d'Israel i no per la població jueva. El problema no és la gent, sinó l'aparell militar, legal i polític que des de fa 60 anys no està al servei del poble jueu, sinó de l'imperialisme. Un aparell que viu només del conflicte permanent i que mai no ha renunciat al seu projecte expansionista.

El camí dels dos estats no és una solució, sinó una utopia reaccionària. L'única solució real és la consigna històrica de la lluita del poble palestí, a la qual va renunciar Arafat i que Abbas ni tan sols recorda: un sol estat sobre el conjunt del territori històric de Palestina, un estat únic, democràtic, laic i no racista. Un estat on puguin viure els qui avui es troben a la terra històrica de Palestina i els qui en van ser expulsats des de 1948, sense desigualtats ètniques o religioses. Per aconseguir-ho, cal enderrocar un dels principals baluards del capitalisme mundial, que vessa cada any milers de milions de dòlars en mantenir aquesta avançada armada en un lloc clau. Per això afirmem que l'estat d'Israel no desapareixerà sense un procés revolucionari. Una Palestina unificada, democràtica, laica i no racista és necessàriament un projecte anticapitalista. No diem que no sigui difícil, però la solució dels dos estats és impossible.

Cristina. Barcelona

(1) Declaración por un estado único de Madrid Londres, 29/12/2007 a www.rebellion.org i Democracy, an existential threat? a The Guardian 12/12/2007

Els darrers dies de 2007 han estat testimonis una vegada més de com l'imperialisme pot imposar el sofriment als pobles pels seus propis interessos de buscar hegemonia i benefici: l'assassinat de Benazir Butto al Paquistan és l'última peça de la cadena amb què els EUA intenten dominar l'Orient Mitjà i l'Àsia Occidental. Independentment de qui va matar Butto (encara que tot apunta el servei secret militar de Musharraf -l'ISI-), el seu assassinat obre una crisi major, les dimensions de la qual poden arribar fins a una presència més elevada dels EUA (o l'OTAN) en aquest país com a preludi d'una possible intervenció a l'Iran i controlar millor l'Afganistan.

El conflicte de Turquia i el PKK

A Turquia l'exèrcit segueix bombardejant les bases del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan) al nord de l'Iraq. Segons les declaracions del govern turc, les baixes de l'escamot superen les 300. A més ja hi ha una presència forta de l'exèrcit turc a la part kurda de l'Iraq per controlar el moviment de les milícies del PKK. Però en aquesta empresa Turquia no està sola: els punts que ha de bombardejar, els els faciliten els serveis militars dels EUA, fruit de l'acord que va tancar el primer ministre turc, l'islamista Erdogan, amb el president Bush a principis de desembre a Washington. L'acord té el suport de la Unió europea en el marc de "lluita contra el terrorisme".

D'altra banda, tot i certes queixes formals de Barzani, el president del govern autònom kurd de l'Iraq, que l'exèrcit turc perjudica zones civils del Kurdistan, els seus peshmerges (milícies kurdes) se situen a les vies de comunicació i logística del PKK per aïllar-lo a les muntanyes i facilitar les incursions de l'exèrcit turc. Aquesta operació també forma part de l'acord amb Erdogan i Bush. Barzani i Talabani, amb les seves querelles formals, simplement volen rentar-se la cara davant de la població kurda que pot titllar-los en qualsevol moment de traïdors al poble kurd.

Davant d'aquest setge triple el PKK segueix cridant a un alto el foc i a negociar amb el govern turc, que sempre respon amb un no rotund. Tot i això, el PKK també comença a emprar noves tàctiques, duent la lluita armada a les ciutats. L'atemptat amb bomba el 3 de gener contra un vehicle militar que duia estudiants civils a Diyarbakir, la capital kurda a Turquia, en què van morir 5 estudiants i van haver-hi més de 60 ferits, el va assumir el PKK com "un acte sagrat d'autodefensa del nostre poble contra els atacs salvatges d'un Estat terrorista." L'atemptat va provocar el rebuig fins i tot del DTP (Partit de La Societat Democràtica, el partit kurd que té representació al parlament) i va enfortir el corrent ultra nacionalista turc. Així que la lluita del poble kurd pel seu dret a l'autodeterminació es converteix cada vegada més en una baralla entre dos aparells, l'exèrcit turc i el PKK que actualment està patint un cop molt fort.

en flames

Iraq: aliances i acords oportunistes

De l'Iraq, la premsa internacional en parla amb cert "optimisme", i subratlla el baix nivell de baixes nord-americanes en els últims mesos. La interpretació és que l'últim pla de Bush està aconseguint sufocar la resistència armada. Les xifres són les que són, i és veritat que la lluita armada es troba en el nivell de 2003. Però això no significa que l'imperialisme tingui un suport més ampli en la població iraquiana que fa sis mesos. No obstant això, hi ha hagut un canvi important a mitjans de 2007: al Qaeda es va dividir, i un sector important va començar a col·laborar amb l'ocupació contra els que dirigeix Abu Musab al-Zarqawi, i va aconseguir liquidar-lo. La divisió es va produir després que els EUA prometessin a certs caps de clans sunnites que no perdrien ni les terres ni la influència política i social a la zona. La retirada dels militars britànics de Bàssora també ha estat fruit de la cooperació de Muqtada al-Sadr amb la milícia xiita governamental contra els sectors sunnites.

Aquests esdeveniments mostren el caràcter feble i oportunista de les aliances a l'Iraq, sobretot dels corrents islamistes. Una part dels wahabites a Txetxènia també havia trencat amb la resistència armada amb les mateixes preocupacions, obrint el pas a la reconquesta russa de la zona. Mentre no sorgeixi una alternativa obrera i popular contra l'ocupació a l'Iraq, serà impossible parar la barbàrie que està imposant l'imperialisme en aquest país.

La crisi de Paquistán

Tot va començar el 1977 quan l'imperialisme ianqui va imposar la dictadura militar de Ziya ul Haq a Islamabad en el marc de la seva política de crear una "cinturó verd" (islamització dels països musulmans des d'Indonèsia fins al Marroc) contra la creixent rebel·lia dels pobles contra la dominació imperialista i limitar la influència de la Unió Soviètica a la zona. Va ser aleshores quan va començar la fundació de centenars d'escoles coràniques per preparar els talibans (els "estudiants"). Tant les dictadures d'Ul Haq i Musharraf, com els governs "democràtics" (i certament corruptes i pro imperialistes) de Benazir Butto i Nawaz Sharif entre les dues dictadures, van seguir la mateixa política de fabricació de fonamentalistes... fins que els EUA van decidir canviar l'estratègia acceptant que el moviment islamista se li havia escapat de les mans. Però el que quedava darrere d'aquesta política van ser països totalment desestructurats, dividits i gairebé en una guerra civil permanent, que són el Paquistán i l'Afganistan d'avui.

El president Musharraf és el cap del tot poderós exèrcit paquistanès, que evidentment no vol perdre els privilegis (cada general és gairebé un terratinent) socials i polítics. El sector fonamentalista dels militars té un suport molt ampli a les terres més conservadores del país, sobretot al nord i nord-oest. Sembla que Butto va sorgir com una possible solució per poder agrupar les estructures actuals al Paquistán amb les polítiques de l'imperialisme, franquejant amb temps Musharraf i els generals islamistes. I no va funcionar.

Ara, amb milions de persones als carrers demanant aclariment i justícia, sense cap direcció clara, el Paquistán va cap a una situació revolucionària però bastant caòtica. Durant els últims mesos l'esquerra paquistanesa ha fet un esforç per organitzar un reagrupament que podria presentar-se a les eleccions, però la situació actual ha atropellat la feble avantguarda obrera, que no va poder portar a la pràctica la consigna de vaga general de tres dies després de l'assassinat de Butto

Muhittin. Barcelona

2007 l'any del canvi climàtic

Alguns mitjans de comunicació, en les valoracions del final del 2007, destacaven que aquest ha estat l'any que s'han portat a terme més actes de sensibilització. Sembla que tothom està d'acord que el canvi climàtic és una realitat i que és urgent actuar per frenar-ne les repercussions. Aquest any va començar amb la celebració de la desena reunió a París del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic i ha finalitzat amb la Cimera del Clima de Bali, totes dues qualificades pels mitjans de comunicació com a grans esdeveniments. Però no només les reunions i cimeres omplien les pàgines dels diaris o els mitjans de comunicació, Al Gore -que va ser vicepresident dels EUA (un país que s'ha negat sempre a signar l'acord de Kioto)- es fa famós primer amb el seu llibre sobre les conseqüències del canvi del clima, al qual segueix un Òscar al millor reportatge, i per acabar, el premi Nobel de la Pau -conjuntament amb l'IPCC.

La Cimera de Bali

Els experts sobre canvi climàtic reunits a París van arribar, per primera vegada després de més de quinze anys d'investigació, a l'acord que el clima a la Terra està canviant com a conseqüència de l'acció humana. L'emissió incontrolada de diòxid de carboni a l'atmosfera n'és la causa principal.

En aquesta reunió es va apel·lar a la necessitat urgent que se celebri una cimera política en la

qual es puguin prendre les mesures necessàries per frenar les emissions i que comenci el procés cap a un nou acord internacional que substitueixi el Protocol de Kioto, que caduca el 2012.

A principis de desembre va celebrar-se la XIII Conferència de la parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic a l'illa de Bali (Indonèsia). La conferència va reunir prop de 11.000 participants, inclosos ministres i alts funcionaris de 188 països membres del fòrum mundial. Llargues hores de negociació entre les grans potències econòmiques, amb els EUA al capdavant, i els membres del Grup dels 77 han donat com a fruit l'anomenat "Full de ruta".

Els 187 països signants, entre ells els EUA, es comprometen a un acord global pel 2009 a Copenhaguen més ambiciós que el de Kioto. Els punts més importants d'aquest "Full de ruta" són:

- Ajudes a països emergents: augmentar el Fons d'Adaptació establert a Kioto per afrontar els desastres naturals i els efectes de l'escalfament global.
- Tecnologia: compromís per impulsar programes de transferència tecnològica amb els països emergents.
- Deforestació: per primer cop hi haurà ajudes per la conservació i desenvolupament de boscos i selves.
- Reforestació: s'aprova que els països dupliquin fins a 16 kilotones de diòxid de carboni dels seus projectes de reforestació.
- Emissions: estableixen el document de referència sobre l'escalfament, el Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic. Això implica que els EUA accepten que les emissions de gas han de baixar entre el 25 i el 40 per cent respecte 1990, el 2020.

Sembla que no pot haver-hi cap cimera entre les potències, davant de qualsevol conflicte o problema, que no s'acabi amb un "full de ruta" -com el famós full de ruta del conflicte palestí, una lectura del qual ja ens va portar a pronosticar que complir-la era impossible. Una vegada més la lectura d'aquest "full

de ruta" sobre el canvi climàtic ens duu al mateix pronòstic. No és possible reduir dràsticament les emissions de gasos hivernacle sense un canvi del model econòmic.

En aquest moment ningú posa en dubte el model econòmic capitalista. Les dretes defensen la màxima competitivitat, el creixement infinit i la màxima productivitat.

Les esquerres i la seva humanització

Però aquest model de desenvolupament econòmic -que va des de la indústria a l'agricultura- ha estat possible gràcies a l'aportació constant de grans quantitats d'energia. Actualment només els combustibles fòssils són capaços de proporcionar-la i l'aportació d'altres fonts d'energia, com la nuclear i les anomenades renovables, representen un percentatge petit.

Així doncs, la reducció d'emissions a nivell global i l'actual model de producció són dos fets incompatibles per molts acords i cimeres que se celebren. El fracàs del ja famós protocol de Kioto ens donarà les pistes per poder assegurar que no poden haver-hi canvis significatius els anys que vénen i que el nou full de ruta o els acords que eventualment puguin substituir-lo seguiran essent paper mullat.

El Certificat de defunció de Kioto

El Protocol de Kioto, signat el 1997, va representar el primer acord sobre reducció d'emissions dels gasos d'efecte hivernacle. Els seus objectius de partida ja eren més aviat pobres i acomodaticis, preveïen arribar al 95% de les emissions de 1990 el 2012.

La realitat és que les emissions no han minvat en cap moment sinó que han continuat augmentant a un ritme superior a l'anterior.

Per començar, el Protocol de Kioto va deixar fora el 75% de les fonts d'emissions, i Estats Units, el principal contaminant, sempre s'ha negat a signar-lo argumentant que una reducció del consum energètic posava en perill la seva economia. Però no estava sol, Canadà o Austràlia li feien companyia.

Però ni tan sols els països que el van signar han complert l'acord. Sense anar més lluny l'Estat espanyol es troba un 50% per sobre dels nivells a que s'havia compromès a arribar el 2012.

Si algun país europeu, com Alemanya, abandera el compliment del Protocol, ho ha aconseguit gràcies a una altra de les seves clàusules: que no es posen condicions als països en vies de desenvolupament. Això ha permès deslocalitzar les indústries més contaminants a zones com la Xina o l'Índia.

Ara bé, aquest "petit detall" que ha permès mantenir el nivell de vida de les grans potències imperialistes a costa de la sobreexplotació tant de la mà d'obra com dels recursos ambientals i de les condicions de contaminació, es passa per alt a l'actual Cimera de Bali.

La Cimera de Bali. Qui ha de reduir més?

La principal discussió a la Cimera de Bali va ser sobre la reducció d'emissions i, en concret, com aconseguir-ho, això sí, sense que cap dels organismes presents qüestionessin en cap moment el model econòmic actual. És a dir, intentar respondre la pregunta ¿qui ha de reduir més?

Les grans potències imperialistes, que són les responsables de la situació actual, es queixen de les emissions de països com la Xina o l'Índia, com si aquestes fossin potències noves, i no pas els seus "polígons industrials" que poden tancar quan les condicions que els ofereixen no siguin prou favorables pels seus balanços econòmics.

I a més, tenen la barra de demanar la contribució de tothom igual per aconseguir la reducció de les emissions. Això vol dir que:

1. Les principals potències segueixin tenint el dret de seguir essent les principals emissores.

2. Que els països dependents, amb indústries obsoletes i altament contaminants, siguin els que rebin més pressió; però sense tenir la capacitat per modernitzar-se i, així, aconseguir reduir les emissions.

3. Que els milions d'habitants d'aquest planeta que ara mateix pràcticament no contribueixen a les emissions per les seves condicions de pobresa, segueixin en les mateixes condicions. O pitjor encara si considerem que són els que pateixen amb més freqüència les "catàstrofes naturals" -des de sequeres i manca d'aliments a grans inundacions- com a conseqüència del canvi del clima.

Anna. Barcelona

Entrevista a Toni Altaió, d'ADENC

"L'escenari del IV Cinturó és perillós, però encara hi ha portes obertes"

Toni Altaió és membre d'ADENC, una de les entitats impulsores de la Campanya Contra el Quart Cinturó. Fa quinze anys que lluiten contra aquest projecte d'autovia, que va néixer en plena etapa de "desarrollismo franquista". Defensen que el Quart Cinturó no resoldrà els problemes de mobilitat de la segona corona metropolitana de Barcelona i proposen com a alternativa el foment del transport públic de persones i de mercaderies i un nou model territorial. El 2008 serà un any clau per al projecte: PSC, ERC i ICV que fins ara no estaven d'acord sobre aquesta infraestructura han pactat consensuar un traçat abans del proper setembre.

Foto: Leo Palomo

¿Quins són els vostres arguments per rebutjar el projecte del IV Cinturó?

El primer problema és l'impacte directe sobre els espais naturals, a nivell de fragmentació i pèrdua de la connectivitat. La biodiversitat a la plana del Vallès és en molts casos comparable a la dels espais protegits de serralada: aquests espais naturals de plana són els més amenaçats per les dinàmiques d'ocupació i la manca de protecció. La connexió entre els espais naturals és clau per garantir la seva viabilitat: no n'hi ha prou amb protegir taques aïllades, la connectivitat és la clau de futur. El Quart Cinturó aïlla uns espais i en fragmenta d'altres. Afecta de ple el corredor biològic del Vallès, entre la Selva i el Penedès. En segon lloc, ens oposem al Quart Cinturó perquè fomentarà la pressió urbanística sobre un territori que encara manté notables valors paisatgístics i de patrimoni natural i cultural. A més el Quart Cinturó augmentaria contaminació acústica i atmosfèrica. També considerem greu la desviació de recursos públics a una infraestructura que no resol els problemes de mobilitat del Vallès.

La campanya ja fa 15 anys que dura: de moment heu aconseguit aturar el projecte.

Hem aconseguit mantenir un activisme i una dimensió social recolzada per més de 270 entitats de tipus cívica, veïnal, cultural, polític, sindical... i que reflecteixen l'oposició al projecte i a un model de desenvolupament basat en la cultura de l'automòbil. La continuïtat en el temps ens ha permès mantenir un cert pols al carrer i en aquests 15 anys augmentar el nivell de coneixement dels motius d'objecció al Quart Cinturó. Avui moltes aportacions tècniques abunden en la necessitat d'una inflexió en el model de desenvolupament econòmic, consum energètic i planificació territorial.

¿Quines alternatives proposeu?

Des del seu inici, la campanya plantejava la necessitat d'invertir en la xarxa de carreteres secundàries i el reforçament del transport públic amb tren. En diferents estudis hem constatat que ens trobem un 20% per sobre de la mitjana de les àrees metropolitanes d'Europa en kilòmetres d'autopista, i en canvi estem un 50% per sota ens dotació de ferrocarril. Cal millorar la mobilitat de persones i mercaderies, però hem de tenir en compte moltes coses alhora de definir un model: l'amenaça del canvi climàtic i l'esgotament de les fonts d'energia tradicionals plantegen la necessitat d'un canvi dràstic. El IV Cinturó és un molt mal exemple de polítiques públiques en aquest sentit. No hem d'oblidar que la manca de

transport públic a la segona corona metropolitana ha generat un model de mobilitat basat en l'automòbil. No podem actuar sobre la xarxa de mobilitat sense planificar l'urbanisme i afavorir la reducció de les necessitats de mobilitat: això es fa lluitant contra la creació de sistemes urbans que segreguen els diferents usos. Cal apostar per sistemes urbans complexos, on no hagi d'agafar el cotxe per anar a treballar, a comprar, o al cinema.. Hem elaborat la proposta "El Vallès sense el Quart Cinturó" basada aquest model d'urbanisme i en la potenciació del transport públic i la millora de les carreteres secundàries. Fa 15 anys que ho estem reclamant, i no s'ha fet res. Hi ha agents econòmics que demanen el Quart Cinturó i s'obliden aquests dèficits, molt més flagrants: només es preocupen per les grans infraestructures.

I com resoldríeu el transport de mercaderies?

La generalització dels sistemes de producció "just-in-time" i el cost del sòl han fet que l'estocatge de mercaderies es faci gairebé en els propis mitjans de transport. Les botigues (i les fàbriques) no tenen magatzem i asseguren el material d'un dia per l'altre, encara que això suposi que un camió hagi de viatjar només amb un paquet. La mateixa UE (per criteris purament economicistes, no ambientals) ja ha definit una estratègia clara de transvasament del transport de mercaderies cap al ferrocarril. Hem de tenir en compte que l'optimització dels sistemes de producció dels darrers anys, ha repercutit en externalitzacions que permeten abaratir el preu del producte, però els costos no recauen sobre el con-

sumidor ni sobre el productor, sinó en el conjunt de la societat. El IV Cinturó és una manera indirecta d'afavorir amb recursos públics la indústria automobilística, quan els mateixos recursos es podrien invertir en transport públic per millorar la mobilitat. Això tindria un benefici social molt més important, perquè el transport públic és l'únic que garanteix la universalitat del dret a la mobilitat. I no podem oblidar els costos en forma de contaminació atmosfèrica: difícilment es podran aconseguir els estàndards de qualitat ambiental europeus si no es replanteja el model de mobilitat. Els experts són molt clars: la única possibilitat de reorientar la mobilitat en els àmbits metropolitans des d'un punt de vista d'eficiència energètica i mediambiental és el transport públic. És fins i tot un problema de salut pública: es calcula que cada any moren a Catalunya més de 3.000 persones a causa de la contaminació atmosfèrica; així es multiplica per 10 el nombre de morts a les carreteres.

I el transport de persones?

A la xarxa viària actual hi ha una molt baixa ocupació dels vehicles: la mitjana actual és d'1,2 persones/cotxe. Només que passés a 2 podríem eliminar ràpidament el 40% dels vehicles. Però per això és necessari un sistema de transport públic altament competitiu: ferrocarril i tramvies complementats amb una xarxa d'autobusos que circulin per carrils exclusius per reduir el temps de recorregut. Si no, no poden competir amb el cotxe.

¿Quin és l'estat del projecte?

El tram Abrera-Terrassa està en execució. Sobre aquest tram mantenim alguns fronts administratius oberts. Per la resta del projecte hi ha negociacions internes al si del Govern, en el marc del Pacte Nacional d'Infraestructures i de la revisió del Pla d'Infraestructures de Transport. Hi ha una nova proposta de traçat i altres elements de negociació proposats per ERC i ICV que podrien portar cap a una visió conjunta sobre les infraestructures. El Govern s'ha donat un termini d'un any per presentar una proposta consensuada. És l'escenari que pot permetre que la solució final sigui molt semblant a la que es va formular a principis dels 60, en ple "desarrollismo franquista", o una sortida que prioritzi el transport públic i millori la xarxa de carreteres actual. L'escenari és perillós, però manté portes obertes.

Més informació de la campanya a <http://ccqc.pangea.org>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

